



**ΚΕΙΓΟ
ΗΙΓΑΗΙΝΟ**

**Η
ΛΥΤΡΩΗ
ΜΙΑΣ
ΑΓΙΑΣ**

ΜΥΘΙΗΤΟΡΗΜΑ

Η επιστροφή του δημοφιλέητερου συγγραφέα
της σύγχρονης Ιαπωνίας μετά το διεθνές μπεςτ-σέλερ

Η ΑΦΟΗΙΩΗ ΤΟΥ ΥΠΟΠΤΟΥ Χ

ΕΝΑ

Οι πανσέδες στα παρτέρια είχαν ανθίσει εμφανίζοντας μερικά μικρά, ανοιχτόχρωμα ανθάκια. Το ξερό χώμα φαινόταν να μην επηρεάζει το έντονο χρώμα των πετάλων. *Μπορεί να μην είναι ιδιαίτερα φανταχτεροί, τουλάχιστον όμως αντέχουν*, σκέφτηκε η Αγιάνε κοιτώντας προς τη βεράντα πίσω από τις συρόμενες πόρτες. *Μόλις βρω ευκαιρία θα τους ποτίσω.*

«Άκουσες έστω και μία λέξη απ' όσα είπα;» ρώτησε ο Γιοσιτάκα.

Εκείνη στράφηκε και του χαμογέλασε αχνά. «Ναι, άκουσα τα πάντα. Μπορούσα να κάνω κι αλλιώς;»

«Φρόντισε λοιπόν ν' απαντάς λίγο πιο γρήγορα.» Ο Γιοσιτάκα, αραχτός στον καναπέ, ξεδίπλωσε και ξαναδίπλωσε τα μακριά του πόδια. Στις συχνές προπονήσεις του φρόντιζε να μη γυμνάζει πολύ τους μυς στο κάτω μέρος του σώματός του –δεν ήθελε επ' ουδενί να σταματήσει να φορά τα αγαπημένα του στενά παντελόνια.

«Ίσως αφαιρέθηκα για λίγο.»

«Μπα; Δεν το συνηθίζεις.» Ο σύζυγός της ανασήκωσε ένα από τα καλοσχηματισμένα φρύδια του.

«Απλώς με εξέπληξαν λιγάκι όσα είπες.»

«Μου φαίνεται δύσκολο να το πιστέψω. Μετά από τόσον καιρό, τα σχέδιά μου για τη ζωή έπρεπε να σου είναι οικεία.»

«Οικεία... Πες το κι έτσι.»

«Προσπαθείς να μου πεις κάτι;» Ο Γιοσιτάκα έγγειρε πίσω κι άπλωσε τα χέρια στην πλάτη του καναπέ, με επιδεικτική απάθεια. Η Αγιάνε αναρωτήθηκε αν υποκρινόταν ή αν όντως ήταν τόσο αδιάφορος.

Πήρε ανάσα και παρατήρησε τα γοητευτικά χαρακτηριστικά του.

«Το θεωρείς τόσο σημαντικό;» τον ρώτησε.

«Ποιο;»

«Το ν' αποκτήσεις παιδιά.»

Ο Γιοσιτάκα της χάρισε ένα ειρωνικό, αχνό χαμόγελο· έστρεψε αλλού το βλέμμα κι αμέσως μετά την ξανακοίταξε. «Δεν άκουσες ούτε λέξη απ' όσα είπα, έτσι δεν είναι;»

«Σε άκουγα», του είπε και τον αγριοκοίταξε ελπίζοντας πως θα το πρόσεχε. «Γι' αυτό και σε ρωτώ.»

Το χαμόγελο χάθηκε από τα χείλη του. Έγνεψε καταφατικά με αργές κινήσεις. «Είναι σημαντικό. Και πολύ μάλιστα. Ουσιώδες, θα έλεγα. Αν δεν μπορούμε να κάνουμε παιδιά, δεν υπάρχει λόγος να είμαστε παντρεμένοι. Ο ρομαντικός έρωτας ενός άντρα με μια γυναίκα ξεθωριάζει πάντα στο πέρασμα του χρόνου. Δυο άνθρωποι ζουν μαζί για να δημιουργήσουν οικογένεια. Ο άντρας και η γυναίκα παντρεύονται και γίνονται σύζυγοι. Στη συνέχεια αποκτούν παιδιά και γίνονται γονείς. Μόνο τότε καταλήγουν σύντροφοι με την πραγματική έννοια της λέξης. Δεν συμφωνείς;»

«Απλώς δεν πιστεύω ότι ο γάμος είναι μόνο αυτά.»

Ο Γιοσιτάκα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Εγώ όμως το πιστεύω. Το πιστεύω ακράδαντα και δεν έχω την παραμικρή πρόθεση ν' αλλάξω γνώμη. Που σημαίνει ότι δεν προτίθεμαι να συνεχίσουμε αν δεν μπορούμε να κάνουμε παιδιά.»

Η Αγιάνε πίεσε με τα δάχτυλα τους κροτάφους της. Είχε πονοκέφαλο. Η συγκεκριμένη δήλωση την αιφνιδίασε. «Αν κατάλαβα καλά», είπε, «δεν χρειάζεσαι μια γυναίκα που δεν μπο-

ρεί να σου κάνει παιδιά. Δηλαδή θα με ξεφορτωθείς και θα βρεις κάποια που να μπορεί; Αυτό μου λες;»

«Δεν υπάρχει λόγος να το θέτεις τόσο ωμά.»

«Ναι αλλά αυτό λες!»

Ο Γιοσιτάκα ανασηκώθηκε. Δίστασε, κατσουφιάζοντας ελαφρά, κι έπειτα έγνεψε και πάλι καταφατικά. «Φαντάζομαι ότι από πλευράς σου, ναι, έτσι έχουν τα πράγματα. Οφείλεις να καταλάβεις ότι παίρνω πολύ στα σοβαρά τα σχέδιά μου για τη ζωή. Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο.»

Τα χείλη της Αγιάνε κύρτωσαν προς τα πάνω, αν και το τελευταίο πράγμα που είχε κατά νου ήταν να χαμογελάσει. «Σ' αρέσει να το λες αυτό, έτσι δεν είναι; Ότι παίρνεις πολύ στα σοβαρά τα σχέδιά σου για τη ζωή. Ήταν από τα πρώτα πράγματα που μου είπες όταν γνωριστήκαμε.»

«Αγιάνε, τι είν' αυτό που σ' ενοχλεί τόσο; Έχεις όλα όσα επιθυμείς. Αν έχω ξεχάσει κάτι, δεν έχεις παρά να το ζητήσεις. Σκοπεύω να κάνω ό,τι μπορώ για χάρη σου. Καλύτερα λοιπόν να σταματήσουμε τις περιττές κουβέντες και ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε το μέλλον. Εκτός κι αν βλέπεις άλλο τρόπο για να προχωρήσουμε.»

Η Αγιάνε έστρεψε το κεφάλι προς τον τοίχο. Το βλέμμα της έπεσε στον τάπητα πλάτους ενός μέτρου που κρεμόταν εκεί. Της είχε πάρει τρεις μήνες για να τον φτιάξει· θυμήθηκε ότι το ύφασμα ήταν ειδική παραγγελία, απευθείας από τον κατασκευαστή στην Αγγλία.

Δεν χρειαζόταν τον Γιοσιτάκα να της πει πόσο σημαντικά ήταν τα παιδιά. Ήθελε και η ίδια να γίνει μητέρα –απεγνωσμένα. Είχε ονειρευτεί αμέτρητες φορές τον εαυτό της καθισμένο σε μια κουνιστή πολυθρόνα, να ράβει ένα πάπλωμα με διάφορα σχέδια, παρατηρώντας την κοιλιά της να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Όμως ο Θεός, λες κι ήθελε να την περιγελάσει, είχε γκρεμίσει κάθε της ελπίδα. Γι' αυτό και είχε παραιτηθεί από την

ιδέα –όχι ότι είχε κι άλλη επιλογή– αποδεχόμενη ότι θα ζούσε χωρίς παιδιά. Πίστευε ότι ο σύζυγός της δεν θα είχε πρόβλημα.

«Ξέρω ότι ίσως σου φανεί χαζό, αλλά μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ναι.»

Η Αγιάνε γύρισε και τον ξανακοίταξε, παίρνοντας βαθιά ανάσα. «Και η αγάπη σου για μένα; Τι απέγινε;»

Ο Γιοσιτάκα έκανε έναν φευγαλέο μορφασμό, αν και στη συνέχεια το χαμόγελό του επέστρεψε σταδιακά. «Η αγάπη μου για σένα δεν έχει αλλάξει καθόλου», είπε. «Σε διαβεβαιώνω. *Εξακολουθώ να σε αγαπώ.*»

Με βάση τα όσα γνώριζε η Αγιάνε, αυτό ήταν το απόλυτο ψέμα. Όμως του χαμογέλασε και είπε ότι χαιρόταν γι' αυτό. Δεν ήξερε τι άλλο να πει.

«Πάμε.» Ο Γιοσιτάκα σηκώθηκε και πήγε προς την πόρτα.

Η Αγιάνε έριξε μια βιαστική ματιά στο ντουλάπι και σκέφτηκε τη λευκή σκόνη στο σφραγισμένο σακουλάκι που ήταν κρυμμένο στο κάτω δεξί συρτάρι.

Μου φαίνεται ότι θα τη χρησιμοποιήσω σύντομα, σκέφτηκε, με την τελευταία σπίθα ελπίδας να ξεθωριάζει στο σκοτάδι που απλωνόταν μέσα της.

Ακολούθησε τον Γιοσιτάκα, βγήκε από το δωμάτιο και, καθώς παρατηρούσε την πλάτη του, σκέφτηκε *σ' αγαπώ περισσότερο απ' οτιδήποτε στον κόσμο. Γι' αυτό και τα λόγια σου ήταν σκέτη μαχαιριά στην καρδιά μου. Γι' αυτό και πρέπει να πεθάνεις.*

ΔΥΟ

Η Χιρόμι Ουακαγιάμα υποψιάστηκε πως κάτι συνέβαινε μόλις είδε το ζεύγος Μασίμπα να κατεβαίνει τη σκάλα. Χαμογελούσαν εμφανώς βεβιασμένα –ειδικά η Αγιάνε.

«Μας συγχωρείς που σε κάναμε να περιμένεις», είπε ο Γιοσιτάκα φτάνοντας στη βάση της σκάλας. Με τρόπο κάπως απότομο, τη ρώτησε αν είχε κανένα νέο από τους Ικάι.

«Πριν λίγο μου άφησε μήνυμα η Γιουκίκο ότι θα είναι εδώ σε πέντε λεπτά», του είπε η Χιρόμι.

«Πάω λοιπόν να ετοιμάσω τη σαμπάνια.»

«Άσε, θα το κάνω εγώ», έσπευσε να πει η Αγιάνε. «Χιρόμι, σε πειράζει να φέρεις τα ποτήρια;»

«Καθόλου.»

«Κι εγώ θα στρώσω το τραπέζι», είπε ο Γιοσιτάκα.

Η Χιρόμι παρατήρησε την Αγιάνε να χάνεται στην κουζίνα και στη συνέχεια πήγε στο ψηλό ντουλάπι στον τοίχο της τραπεζαρίας. Το ντουλάπι ήταν αντίκα και είχε στοιχίσει γύρω στα τρία εκατομμύρια γιέν –τουλάχιστον έτσι είχε ακούσει. Τα ποτήρια στο εσωτερικό ήταν αντίστοιχα ακριβά.

Έβγαλε προσεκτικά πέντε ποτήρια σαμπάνιας: δύο Μπακαρά και τρία βενετσιάνικου στυλ. Στο σπίτι των Μασίμπα ήταν έθιμο να σερβίρουν τους καλεσμένους σε ποτήρια βενετσιάνικου στυλ.

Ο Γιοσιτάκα ήταν απασχολημένος να στρώνει σουπλά για πέντε άτομα στο οκταθέσιο τραπέζι. Είχε μεγάλη πείρα από

τέτοιου είδους γεύματα και η Χιρόμι είχε αρχίσει σιγά σιγά να μαθαίνει το τυπικό.

Τοποθέτησε τα ποτήρια της σαμπάνιας στη θέση τους. Άκουσε το νερό να τρέχει στην κουζίνα. Πλησίασε τον Γιοσιτάκα.

«Της είπες τίποτα;» ψιθύρισε η Χιρόμι.

«Τίποτε συγκεκριμένο», απάντησε εκείνος χωρίς να σηκώσει το βλέμμα.

«Μιλήσατε πάντως.»

Την κοίταξε φευγαλέα για πρώτη φορά. «Για ποιο θέμα;»

«Για ποιο θέμα;» πήγε να του πει, αλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το κουδούνι.

«Ήρθαν», φώναξε ο Γιοσιτάκα προς την πλευρά της κουζίνας.

«Με συγχωρείς, έχω δουλειά. Μπορείς ν' ανοίξεις;» ακούστηκε η απόκριση της Αγιάνε.

«Φυσικά», είπε ο Γιοσιτάκα και πλησίασε το θυροτηλέφωνο στον τοίχο.

Δέκα λεπτά αργότερα, οι οικοδεσπότες και οι καλεσμένοι τους κάθονταν στο τραπέζι. Όλοι χαμογελούσαν, αν και στη Χιρόμι τα χαμόγελά τους φαίνονταν βεβιασμένα –λες και όλοι τους έκαναν ό,τι μπορούσαν να μη διαταράξουν τη χαλαρή ατμόσφαιρα. Αναρωτήθηκε πώς κατάφερνε ο κόσμος να υποκρίνεται κατ' αυτόν τον τρόπο. Σίγουρα δεν ήταν κάτι το έμφυτο· η Χιρόμι ήξερε πως η Αγιάνε είχε χρειαστεί τουλάχιστον έναν χρόνο για να προσαρμοστεί στο συγκεκριμένο σκηνικό.

«Αγιάνε, η μαγειρική σου είναι όπως πάντα εξαιρετική», δήλωσε η Γιουκίκο Ικάι ανάμεσα σε δυο μπουκιές λευκόψαρου. «Σπάνια βρίσκεις μαρινάδα φτιαγμένη με τόση φροντίδα.» Η Γιουκίκο είχε το συνήθειο να εγκωμιάζει το κάθε πιάτο στη διάρκεια του γεύματος.

«Είναι φυσικό να εντυπωσιάζεσαι!» είπε ο σύζυγός της ο Τατσουχίκο από τη διπλανή θέση. «Μια ζωή χρησιμοποιείς εκκείνες τις έτοιμες σάλτσες που παραγγέλνεις ταχυδρομικά.»

«Υπάρχουν φορές που τις φτιάχνω μόνη μου.»

«Καμιά σάλτσα αότζισο, ίσως. Εκείνο το πράγμα με τον δυόσμο.»

«Πού είναι το πρόβλημα; Είναι πολύ καλή!»

«Κι εμένα μου αρέσει η αότζισο», παρενέβη η Αγιάνε.

«Είδες; Άσε που σου κάνει και καλό.» Η Γιουκίκο χαμογέλασε.

«Αγιάνε, σε παρακαλώ, μην την ενθαρρύνεις», γκρίνιαξε ο Τατσουχίκο. «Την επόμενη φορά η μπριζόλα μου θα κολυμπάει σε δαύτη.»

«Νόστιμο μου ακούγεται!» είπε η Γιουκίκο. «Πρέπει να το δοκιμάσω.»

Όλοι γέλασαν, εκτός από τον Τατσουχίκο.

Ο Τατσουχίκο Ικάι ήταν δικηγόρος. Εργαζόταν ως νομικός σύμβουλος σε διάφορες εταιρίες, μεταξύ των οποίων και εκείνη του Γιοσιτάκα Μασίμπα. Στη συγκεκριμένη είχε ενεργό ρόλο και στη διοίκηση. Οι δύο άντρες ήταν φίλοι από το πανεπιστήμιο.

Ο Τατσουχίκο πήρε το μπουκάλι από τη σαμπανιέρα και προσφέρθηκε να γεμίσει το ποτήρι της Χιρόμι.

«Ω, δεν θέλω άλλο», είπε εκείνη καλύπτοντας με την παλάμη το χείλος του ποτηριού.

«Σίγουρα; Νόμιζα ότι σου άρεσε η λευκή, Χιρόμι.»

«Ω, μ' αρέσει, αλλά έχω πει αρκετά. Ευχαριστώ.»

Ο Τατσουχίκο ανασήκωσε τους ώμους και γέμισε το ποτήρι του Γιοσιτάκα.

«Δεν αισθάνεσαι καλά;» ρώτησε η Αγιάνε.

«Μια χαρά είμαι, αλήθεια. Απλώς τις τελευταίες μέρες ήμουν συνεχώς έξω και έπινα, και δεν θέλω να το παρακάνω.»

«Α, έτσι είναι οι νέοι – από το ένα πάρτι στο άλλο!»

Ο Τατσουχικό γέμισε το ποτήρι της Αγιάνε και στη συνέχεια κοίταξε φευγαλέα τη σύζυγό του και έστρεψε το μπουκάλι στο δικό του ποτήρι. «Η Γιουκίκο απέχει από το αλκοόλ για ένα διάστημα, κι έτσι συνήθως πίνω μόνος.»

«Α, ναι, βέβαια», είπε ο Γιοσιτάκα, με το πιρούνι του μετέωρο στον αέρα. «Φαντάζομαι ότι είσαι υποχρεωμένη να απέχεις, έτσι δεν είναι;»

«Εκτός κι αν θέλει να τα τσούζει και το μωρό!» είπε ο Τατσουχικό χύνοντας μερικές σταγόνες κρασί. «Στο κάτω-κάτω, ό,τι βάζει μέσα της καταλήγει στο γάλα.»

«Σε πόσο καιρό θα μπορείς να ξαναπιεις;» τη ρώτησε ο Γιοσιτάκα.

«Περίπου σ' έναν χρόνο, λέει ο γιατρός.»

«Ενάμιση θα έλεγα», είπε ο σύζυγός της. «Και δύο, δεν θα 'ταν άσχημα. Κι αν είναι να φτάσεις ως εκεί, καλύτερα να το κόψεις εντελώς.»

«Δηλαδή δεν φτάνει που θα φροντίζω το μωρό, πρέπει να ξεχάσω και το αλκοόλ; Δεν υπάρχει περίπτωση. Εκτός κι αν σχεδιάζεις να αναλάβεις εσύ τη φροντίδα του μικρού μας πρίγκιπα. Σ' αυτή την περίπτωση, ίσως το ξανασκεφτώ.»

«Καλά, καλά», είπε ο σύζυγός της. «Καλύτερα πάντως να περιμένεις τουλάχιστον έναν χρόνο. Και στη συνέχεια με το μαλακό, εντάξει;»

Η Γιουκίκο τον στραβοκοίταξε αλλά αμέσως μετά έσπευσε να χαμογελάσει. Έδινε την εντύπωση πως αυτού του είδους οι συζυγικοί διαξιφισμοί αποτελούσαν ένα ευχάριστο τελετουργικό που στην πραγματικότητα το απολάμβανε.

Η Γιουκίκο Ικάι είχε γεννήσει πριν δύο μήνες. Ήταν το πρώτο τους παιδί, έχοντας μάλιστα αναγκαστεί να περιμένουν

πολλά χρόνια. Ο Τατσουχίκο ήταν ήδη σαράντα δύο και η Γιουκίκο τριάντα πέντε. Οι ίδιοι χαρακτήριζαν τρυφερά την εγκυμοσύνη ως σκοράρισμα στη λήξη του παιχνιδιού.

Η αποψινή συγκέντρωση ήταν ένα είδος καθυστερημένου εορτασμού του γεγονότος. Η ιδέα ήταν του Γιοσιτάκα και η Αγιάνε είχε αναλάβει τα διαδικαστικά.

«Ωστε ο μικρός είναι στους γονείς σου;» ρώτησε ο Γιοσιτάκα.

Ο Τατσουχίκο έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Μας είπαν ν' αργήσουμε όσο θέλουμε. Είπαν ότι ανυπομονούσαν να φροντίσουν ξανά ένα μωρό. Μερικές φορές είναι πολύ βολικό να μένεις κοντά στους δικούς σου.»

«Αν και για να είμαι ειλικρινής, ανησυχώ λιγάκι», παραδέχθηκε η Γιουκίκο. «Μερικές φορές η μητέρα σου φέρεται κάπως υπερβολικά –καταλαβαίνεις τι εννοώ. Η φίλη μου λέει ότι καλό είναι ν' αφήνεις τα μωρά να κλάψουν λίγο πριν πας να τα σηκώσεις.»

Η Χιρόμι σηκώθηκε βλέποντας ότι το ποτήρι της Γιουκίκο ήταν άδειο. «Πάω να σου φέρω λίγο νερό.»

«Στο ψυγείο έχει ένα μπουκάλι εμφιαλωμένο –φερ' το όπως είναι», της είπε η Αγιάνε.

Η Χιρόμι πήγε στην κουζίνα και άνοιξε το ψυγείο. Ήταν τεράστιο, με δύο πόρτες που άνοιγαν στη μέση. Στην εσωτερική πλευρά της πόρτας υπήρχε ολόκληρη σειρά με μπουκάλια μεταλλικού νερού. Η Χιρόμι πήρε ένα και επέστρεψε στο τραπέζι. Καθώς το βλέμμα της συνάντησε εκείνο της Αγιάνε, τα χείλη της τελευταίας σάλειψαν σχηματίζοντας τη λέξη «ευχαριστώ».

«Είμαι βέβαιος ότι έχει αλλάξει η ζωή σας με το παιδί», έλεγε ο Γιοσιτάκα.

«Το σίγουρο είναι πως η ζωή στο σπίτι περιστρέφεται γύρω απ' τον μικρό», αποκρίθηκε ο Τατσουχίκο.

«Το φαντάζομαι. Δεν επηρεάζει όμως και τη δουλειά σου; Λένε ότι τα παιδιά αυξάνουν την αίσθηση υπευθυνότητας ενός ανθρώπου. Εσύ τι λες; Θεωρείς ότι καταβάλλεις μεγαλύτερη προσπάθεια τώρα που έγινες μπαμπάς;»

«Η αλήθεια είναι πως ναι.»

Η Αγιάνε πήρε το μπουκάλι το νερό από τη Χιρόμι και γέμισε όλα τα ποτήρια μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

«Και μια που το αναφέραμε, σειρά σας δεν είναι;» είπε ο Τατσουχίκο με το βλέμμα του να παίζει μεταξύ Γιοσιτάκα και Αγιάνε. «Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι, έναν ολόκληρο χρόνο; Δεν έχετε κουραστεί να το παίζετε νιόπαντροι;»

«Καλέ μου!» είπε η Γιουκίκο χτυπώντας φιλικά το μπράτσο του συζύγου της. «Δεν μας αφορά αυτό.»

«Καλά, καλά», είπε ο Τατσουχίκο χασκογελώντας βεβιασμένα. «Άλλωστε δεν είμαστε όλοι ίδιοι.» Ήπιε το υπόλοιπο κρασί και έστρεψε το βλέμμα στη Χιρόμι. «Εσύ, Χιρόμι; Μην ανησυχείς», είπε με μία καθησυχαστική χειρονομία, «δεν σκοπεύω να γίνω αδιάκριτος με μια ανύπαντρη γυναίκα. Απλώς αναρωτιόμουν πώς πάνε τα πράγματα στη σχολή. Όλα καλά;»

«Μέχρι στιγμής. Πάντως, έχω ακόμα πολλά να μάθω.»

«Ναι αλλά έχεις την καλύτερη δασκάλα», είπε η Γιουκίκο. Στράφηκε στην Αγιάνε. «Να υποθέσω ότι τώρα πια αφήνεις τη Χιρόμι να κάνει τα πάντα;»

Η Αγιάνε έγνεψε καταφατικά. «Θα έλεγα πως της έμαθα ήδη όλα όσα ξέρω.»

«Πολύ εντυπωσιακό», είπε η Γιουκίκο χαμογελώντας στη Χιρόμι.

Η έκφραση της Χιρόμι γλύκανε και χαμήλωσε το βλέμμα. Ήταν σίγουρη πως κανείς από τους Ικάι δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το τι έκανε. Προσπαθούσαν απλώς να βρουν τρόπο ώστε να την βάλουν στην κουβέντα, να ενσωματώσουν

στην παρέα τον νεότερο πέμπτο παίκτη σ' ένα τραπέζι με δυο ζευγάρια.

«Και τώρα που το θυμήθηκα», είπε η Αγιάνε και σηκώθηκε, «έχω ένα δώρο για σας τους δύο.» Πήρε μια μεγάλη χαρτοσακούλα πίσω από τον καναπέ και την έφερε στο τραπέζι. Όταν αποκάλυψε το περιεχόμενό της, η Γιουκίκο άφησε ένα επιφώνημα έκπληξης, καλύπτοντας το στόμα με τα χέρια της. Ήταν ένα περίτεχνο πάπλωμα πάτσουερκ με δαιδαλώδη σχέδια. Πολύ μικρότερο απ' το συνηθισμένο μέγεθος.

«Σκέφτηκα ότι μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε στο κρεβατάκι του μωρού», είπε η Αγιάνε. «Και όταν μεγαλώσει πολύ και δεν του κάνει, μπορείτε να το κρεμάσετε στον τοίχο σαν τάρπητα.»

«Ω, είναι υπέροχο!» είπε η Γιουκίκο χαμογελώντας εκστασιασμένη. «Σ' ευχαριστούμε πολύ, Αγιάνε.» Έπιασε την άκρη του παπλώματος, χαϊδεύοντας το ύφασμα. «Είμαι σίγουρη ότι θα ξετρελαθεί. Σ' ευχαριστώ!»

«Απίστευτο δώρο. Υποθέτω ότι παίρνει πολύ χρόνο για να ραφτεί, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Τατσουχίκο στρέφοντας το βλέμμα στη Χιρόμι προς επιβεβαίωση.

«Όντως, πόσο χρειάστηκε για να γίνει το συγκεκριμένο, μισό χρόνο ίσως;» ρώτησε η Χιρόμι την Αγιάνε. Δεν ήταν ιδιαίτερα εξοικειωμένα με τη δημιουργία του συγκεκριμένου τύπου παπλώματος.

Η Αγιάνε έσμιξε τα φρύδια. «Δεν θυμάμαι ακριβώς», είπε -κι αμέσως μετά έστρεψε την προσοχή της στη Γιουκίκο- «χαίρομαι όμως που σ' αρέσει!»

«Το λατρεύω!» είπε η Γιουκίκο. «Αν και δεν ξέρω αν πρέπει να το δεχτώ. Καλέ μου, ξέρεις πόσο κοστίζουν αυτά τα πράγματα; Ένα αυθεντικό πάπλωμα της Αγιάνε Μίτα πωλείται ως και ένα εκατομμύριο γιέν στις γκαλερί της Γκίνζα.»

«Ουάου», αναφώνησε ο Τατσουχίκο γουρλώνοντας ελαφρώς τα μάτια, ειλικρινά έκπληκτος που κάτι φτιαγμένο από κομματάκια ύφασμα ραμμένα μεταξύ τους μπορούσε να στοιχίζει τόσο.

«Για να είμαι ειλικρινής, πρώτη φορά την είδα ν' ασχολείται τόσο παθιασμένα με κάποιο πάτσγουερκ», τους είπε ο Γιοσιτάκα. «Ακόμα κι όταν είχα ρεπό, εκείνη καθόταν στον καναπέ με τις βελόνες της. Κάποιες μέρες από το πρωί ως το βράδυ. Η αφοσίωσή της ήταν εντυπωσιακή.»

«Χαίρομαι πάντως που το τελείωσα έγκαιρα», είπε χαμηλόφωνα η Αγιάνε.

Μετά το δείπνο η ομήγυρη μεταφέρθηκε στο καθιστικό, όπου οι άντρες ανακοίνωσαν ότι θα συνέχιζαν με ουίσκι. Η Γιουκίκο αναρωτήθηκε φωναχτά αν θα μπορούσε να έχει ένα φλιτζάνι καφέ, κι έτσι η Χιρόμι επέστρεψε στην κουζίνα.

«Ω, άσε τον καφέ σ' εμένα», είπε η Αγιάνε. «Εσύ ανάλαβε τα ποτήρια και το νερό για το ουίσκι. Παγάκια έχει στο ψυγείο.» Η Αγιάνε πήγε στον νεροχύτη και γέμισε τον βραστήρα.

Όταν η Χιρόμι επέστρεψε στο καθιστικό μ' έναν γεμάτο δίσκο, η κουβέντα είχε στραφεί στην κηπουρική. Στον κήπο των Μασίμπα υπήρχαν μικρά εξωτερικά φώτα τοποθετημένα έξυπνα σε διάφορα σημεία· ακόμη και τη νύχτα οι θάμνοι και οι γλάστρες αναδεικνύονταν ελκυστικά.

«Σίγουρα απαιτεί κόπο η φροντίδα τόσων λουλουδιών», είπε ο Τατσουχίκο.

«Δεν ξέρω να σου πω ακριβώς», αποκρίθηκε ο Γιοσιτάκα, «πάντως η Αγιάνε ασχολείται μαζί τους τακτικά. Έχουμε και στο μπαλκόνι του επάνω ορόφου. Εκείνα τα ποτίζει καθημερινά. Προσωπικά δεν ασχολούμαι καθόλου, αν και δεν δείχνει να την πειράζει. Πραγματικά αγαπάει τα λουλούδια της.»

Η Χιρόμι σχημάτισε την εντύπωση πως ο Γιοσιτάκα δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το ζήτημα της κηπουρικής· είχε

διαπιστώσει μια γενικότερη αδιαφορία από πλευράς του για τον φυσικό κόσμο.

Η Αγιάνε επέστρεψε από την κουζίνα με καφέδες για τρία άτομα. Η Χιρόμι θυμήθηκε ξαφνικά το ούισκι και έσπευσε να βάλει νερό στα δύο ποτήρια.

Ήταν ήδη περασμένες έντεκα όταν οι Ικάι άρχισαν να μουρμουρίζουν ότι έπρεπε να επιστρέψουν σπίτι.

«Λοιπόν, το φαγητό ήταν σκέτη απόλαυση. Για να μην πω για το δώρο!» είπε ο Τατσουχίκο και σηκώθηκε. «Την επόμενη φορά να έρθετε σπίτι μας –βέβαια, είναι σκέτο χάος τώρα με το μωρό.»

«Ελπίζω ότι σύντομα θα καταφέρω να συμμαζέψω», είπε η Γιουκίκο σκουντώντας με νόημα τον σύζυγό της στα πλευρά, και στη συνέχεια χαμογέλασε στην Αγιάνε. «Πρέπει να έρθετε να δείτε τον μικρό μας πρίγκιπα. Αν και αυτή την περίοδο θυμίζει περισσότερο παχουλό χερουβείμ.»

Η Αγιάνε τη διαβεβαίωσε ότι θα χαιρόταν πολύ να τους επισκεφτεί.

Πλησίαζε η ώρα που και η Χιρόμι έπρεπε να επιστρέψει σπίτι της, αποφάσισε λοιπόν να φύγει ταυτόχρονα με τους Ικάι. Ο Τατσουχίκο της πρότεινε να την πάρουν με το ταξί και να την αφήσουν στο διαμέρισμά της.

«Α, Χιρόμι, αύριο δεν θα 'ρθω», φώναξε η Αγιάνε την ώρα που η νεαρότερη γυναίκα φορούσε τα παπούτσια της δίπλα στην είσοδο.

«Σωστά, αρχίζει το τριήμερο. Σχεδιάζεις κάποιο ταξιδάκι αναψυχής;» ρώτησε η Γιουκίκο.

«Όχι ακριβώς, θα πάω στους γονείς μου.»

«Στο Σαπόρο δεν μένουν;»

Η Αγιάνε έγνεψε καταφατικά, χαμογελώντας. «Ναι, ο πατέρας μου δεν είναι και πολύ καλά, και σκέφτηκα να κάνω λίγη παρέα στη μητέρα μου. Πάντως δεν είναι κάτι σοβαρό.»

«Α, λυπάμαι. Και μπήκες και στον κόπο να μας κάνεις τραπέζι για το μωρό!» είπε αμήχανος ο Τατσουχίκο.

Η Αγιάνε κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, σε παρακαλώ, μην ανησυχείς. Όπως είπα δεν είναι κάτι σοβαρό.» Στρέφοντας την προσοχή της στη Χιρόμι είπε, «αν συμβεί κάτι, έχεις το κινητό μου.»

«Πότε επιστρέφεις;»

«Χμμ...» Η Αγιάνε συνοφρυώθηκε ελαφρά. «Θα σε πάρω μόλις ξέρω στα σίγουρα. Δεν θα λείψω για πολύ.»

«Καλά, εντάξει.» Η Χιρόμι έριξε μια φευγαλέα ματιά στον Γιοσιτάκα, όμως εκείνος κοιτούσε αλλού.

Όταν τελικά αποχώρησαν, οι τρεις τους κατέβηκαν το δρομάκι που οδηγούσε από το σπίτι των Μασίμπα στον κεντρικό δρόμο, όπου ο Τατσουχίκο σταμάτησε ένα ταξί. Μια που θα άφηναν πρώτα τη Χιρόμι, μπήκε τελευταία.

«Ελπίζω να μην το παρακάναμε με τις κουβέντες για τα παιδιά», είπε η Γιουκίκο την ώρα που ξεκινούσε το ταξί.

«Και λοιπόν; Αφού το τραπέζι ήταν για το μωρό», είπε ο Τατσουχίκο από το μπροστινό κάθισμα.

«Απλώς σκεφτόμουν ότι θα 'πρεπε να είμαστε λίγο πιο προσεκτικοί με την κατάστασή τους. Προσπαθούν να κάνουν παιδί, έτσι δεν είναι;»

«Κάτι είχε αναφέρει ο Γιοσιτάκα, καιρό πριν...»

«Κι αν δεν μπορούν να κάνουν; Χιρόμι, μήπως έχεις ακούσει κάτι;»

«Όχι, τίποτα. Λυπάμαι.»

«Α», μουρμούρισε η Γιουκίκο που ακούστηκε απογοητευμένη.

Η Χιρόμι αναρωτήθηκε μήπως προσφέρθηκαν να την πάνε σπίτι ελπίζοντας να της αποσπάσουν πληροφορίες.



Το άλλο πρωί η Χιρόμι έφυγε από το διαμέρισμά της στις εννιά, ως συνήθως, με προορισμό «Το Σπίτι της Ανν» στην Νταϊκανιάμα. Είχαν μετατρέψει ένα διαμέρισμα σε τάξη όπου δίδασκαν την τέχνη του πάτσγουερκ. Η σχολή ήταν πνευματικό τέκνο της Αγιάνε και γύρω στις τριάντα μαθήτριες έρχονταν να μάθουν τις τεχνικές του είδους από την Αγιάνε Μίτα αυτοπροσώπως.

Βγαίνοντας από το κτίριο η Χιρόμι διαπίστωσε έκπληκτη ότι η Αγιάνε ήταν εκεί, έχοντας δίπλα της μια βαλίτσα. Η Αγιάνε χαμογέλασε όταν την είδε.

«Αγιάνε! Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, απλώς ήθελα να σου δώσω κάτι πριν φύγω.» Η Αγιάνε έχωσε το χέρι στην τσέπη του σακακιού της και έβγαλε ένα κλειδί.

«Τι είναι αυτό;»

«Το κλειδί του σπιτιού μας. Όπως είπα, δεν ξέρω πότε ακριβώς θα καταφέρω να επιστρέψω... Ήλπιζα ότι θα μπορούσα να σ' το αφήσω σε περίπτωση που συμβεί κάτι έκτακτο.»

«Εντάξει, αφού το λες.»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι, κανένα. Απλώς, είναι το εφεδρικό κλειδί, έτσι; Εσύ έχεις δικό σου;»

«Ω, δεν το χρειάζομαι. Θα σου τηλεφωνήσω επιστρέφοντας και, αν δεν μπορείς, θα το κανονίσω με τον άντρα μου.»

«Αν είσαι σίγουρη...»

«Ευχαριστώ.» Η Αγιάνε έπιασε το χέρι της Χιρόμι, έβαλε το κλειδί στην παλάμη της και της έσφιξε τα δάχτυλα.

«Τα λέμε», είπε η Αγιάνε και απομακρύνθηκε σέρνοντας τη βαλίτσα πίσω της.

«Μισό λεπτό», είπε η Χιρόμι, σκεπτική. Κι αμέσως μετά, πιο δυνατά: «Αγιάνε;»

Η Αγιάνε κοντοστάθηκε και γύρισε το κεφάλι. «Τι είναι;»

«Α...τίποτα...να, καλό ταξίδι.»

«Ευχαριστώ.» Η Αγιάνε τη χαιρέτησε με μια κοφτή κίνηση και συνέχισε να προχωρά.

Τα μαθήματα ραπτικής συνεχίστηκαν ως αργά το απόγευμα και η Χιρόμι σχεδόν δεν είχε προλάβει να πάρει ανάσα. Όταν αποχαιρέτησε και τις τελευταίες μαθήτριες, ο αυχέννας και οι ώμοι της είχαν πιαστεί. Μόλις είχε τελειώσει το καθάρισμα του χώρου όταν χτύπησε το κινητό της. Έριξε μια ματιά στην οθόνη και ξεροκατάπие. Ήταν ο Γιοσιτάκα.

«Τέλειωσαν τα μαθήματα για σήμερα;» ρώτησε μόλις εκείνη έφερε το τηλέφωνο στο αφτί της.

«Μόλις τώρα, ναι.»

«Τέλεια. Αυτή τη στιγμή είμαι έξω με κάτι πελάτες αλλά θα γυρίσω σπίτι μόλις τελειώσω. Θα μπορούσες να περάσεις;»

Μιλούσε τόσο χαλαρά που η Χιρόμι δεν ήξερε πώς ν' απαντήσει.

«Εκτός κι αν έχεις κανονίσει κάτι άλλο.»

«Όχι, τίποτα...είσαι σίγουρος πως δεν υπάρχει πρόβλημα;»

«Φυσικά. Φτάνει να σου πω ότι θα λείψει αρκετό καιρό.»

Η Χιρόμι παρατήρησε την τσάντα της. Το κλειδί που της είχε δώσει το πρωί η Αγιάνε ήταν χωμένο στην εσωτερική τσέπη.

«Και θα ήθελα να σου μιλήσω για κάτι», πρόσθεσε ο Γιοσιτάκα.

«Τι είναι;»

«Θα σου πω όταν σε δω. Θα είμαι σπίτι στις εννιά. Πάρε με τηλέφωνο πριν έρθεις.» Το έκλεισε προτού εκείνη προλάβει να του απαντήσει.

Η Χιρόμι έφαγε μόνη σε μια παστερία και στη συνέχεια τηλεφώνησε στον Γιοσιτάκα. Ήταν σπίτι και ο τόνος της φωνής

του φανέρωνε την έξαψη του όταν της είπε να βιαστεί και να πάει από εκεί.

Στο ταξί καθ' οδόν προς το σπίτι των Μασίμπα, η Χιρόμι ένιωσε να βυθίζεται στον αυτο-οικτιρισμό. Την ενοχλούσε που ο Γιοσιτάκα έμοιαζε να μην έχει ίχνος ενοχής για ό,τι συνέβαινε. Ταυτόχρονα όμως, δεν γινόταν να αγνοήσει ότι η ίδια ένιωθε ευτυχισμένη.

Ο Γιοσιτάκα την υποδέχτηκε στην είσοδο, χαμογελώντας. Δεν έδειξε να βιάζεται για να την μπάσει μέσα. Κάθε του κίνηση ήταν ήρεμη και σίγουρη. Στο καθιστικό η Χιρόμι αντιλήφθηκε τη μυρωδιά του καφέ.

«Έχουν περάσει μήνες απ' την τελευταία φορά που έφτιαξα μόνος μου καφέ», είπε ο Γιοσιτάκα που εμφανίστηκε από την κουζίνα με ένα φλιτζάνι σε κάθε χέρι, χωρίς πιατάκια. «Ελπίζω να μην τα θαλάσσωσα.»

Της έδωσε το ένα φλιτζάνι.

«Νομίζω ότι δεν σ' έχω ξαναδεί να πατάς το πόδι σου στην κουζίνα.»

«Πολύ πιθανόν. Δεν κάνω και πολλές δουλειές από τότε που παντρεύτηκα.»

«Είναι πολύ αφοσιωμένη γυναίκα», μουρμούρισε η Χιρόμι. Ήπιε μια γουλιά καφέ. Χωρίς γάλα και αρκετά πικρός.

Οι γωνίες των χειλιών του Γιοσιτάκα ανασηκώθηκαν. «Εβαλα πολύ καφέ.»

«Θέλεις να φτιάξω άλλον;»

«Όχι, μην μπαίνεις στον κόπο. Θ' αναλάβεις την επόμενη δόση. Άλλωστε δεν σου ζήτησα να έρθεις για να κουβεντιάσουμε για καφέ.» Ακούμπησε το φλιτζάνι του στη μαρμάρινη επιφάνεια του τραπεζιού. «Της μίλησα χθες.»

«Το περίμενα.»

«Δεν της είπα για σένα. Νομίζει ότι είναι κάποια που δεν την ξέρει. Αν δηλαδή με πίστεψε.»

Η Χιρόμι έφερε στο μυαλό της την πρωινή σκηνή, το πρόσωπο της Αγιάνε όταν της έδινε το κλειδί. Δεν είχε διακρίνει κάτι περίεργο στο χαμόγελό της.

«Τι είπε;»

«Το αποδέχτηκε.»

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια. Όπως στο είχα πει.»

Η Χιρόμι κούνησε το κεφάλι με δυσπιστία. «Μπορεί να μη μου πέφτει λόγος, αλλά δεν καταλαβαίνω πώς γίνεται να το αποδέχεται έτσι απλά.»

«Επειδή αυτοί ήταν οι κανόνες. Δικοί μου κανόνες μεν, αλλά, παρ' όλ' αυτά... Σε κάθε περίπτωση δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς για το παραμικρό. Το ζήτημα έληξε.»

«Δηλαδή είμαστε εντάξει;»

«Κι ακόμη καλύτερα», είπε ο Γιοσιτάκα γλιστρώντας το χέρι του γύρω από τους ώμους της Χιρόμι και τραβώντας την κοντά του. Εκείνη αφέθηκε στην αγκαλιά του. Ένιωσε τα χείλη του στο αφτί της. «Μπορείς να μείνεις το βράδυ.»

«Στην κρεβατοκάμαρα;»

Στα χείλη του Γιοσιτάκα σχηματίστηκε ένα αχνό χαμόγελο. «Έχουμε και ξενώνα. Με διπλό κρεβάτι.»

Η Χιρόμι έγνεψε καταφατικά, εξακολουθώντας να αισθάνεται ένα περίεργο μίγμα σαστιμάρας, ανακούφισης και επίμονης ανησυχίας.

Το επόμενο πρωί η Χιρόμι ήταν στην κουζίνα και ετοιμαζόταν να φτιάξει καφέ όταν εμφανίστηκε ο Γιοσιτάκα και της ζήτησε να του δείξει πώς γίνεται.

«Ξέρω μόνο όσα μου έμαθε η Αγιάνε.»

«Αρκούν. Δείξε μου», είπε ο Γιοσιτάκα σταυρώνοντας τα χέρια.

Η Χιρόμι έβαλε το χάρτινο φίλτρο στον κώνο και πρόσθεσε τον καφέ με ένα κουταλάκι-μεζούρα. Ο Γιοσιτάκα έσκυψε για να δει καλύτερα την ποσότητα.

«Πρώτα ρίχνεις λίγο ζεστό νερό. Ελάχιστο. Κατόπιν περιμένεις μέχρι οι κόκκοι να φουσκώσουν λιγάκι.» Έριξε λίγο ζεστό νερό από τον βραστήρα στον κώνο, περίμενε γύρω στα είκοσι δευτερόλεπτα και στη συνέχεια πρόσθεσε κι άλλο. «Το ρίχνεις κυκλικά. Η ποσότητα του υγρού στον κώνο αυξάνεται λιγάκι καθώς ρίχνεις και προσπαθείς να διατηρείται διαρκώς στο ίδιο επίπεδο. Καθώς ρίχνεις, ελέγχεις τις ενδεικτικές γραμμές στην κανάτα και αποσύρεις τον κώνο τη στιγμή που έχεις αρκετό καφέ για δύο φλιτζάνια. Αν τον αφήσεις, ο καφές θα γίνει νερουλός.»

«Δεν περίμενα να είναι τόσο περίπλοκο.»

«Όταν ήσουν μόνος δεν έφτιαχνες καφέ;»

«Ναι αλλά με αυτόματη καφετιέρα. Η Αγιάνε την πέταξε όταν παντρευτήκαμε. Είπε ότι με αυτή τη μέθοδο ο καφές έχει καλύτερη γεύση.»

«Γνωρίζοντας την εξάρτησή σου απ' τον καφέ, μάλλον ήθελε να φροντίσει ώστε να πίνεις ό,τι καλύτερο.»

Ο Γιοσιτάκα χαμογέλασε αχνά και κούνησε ελαφρά το κεφάλι. Το ίδιο έκανε κάθε φορά που η Χιρόμι άρχιζε να μιλά για την αφοσίωση της Αγιάνε προς εκείνον, τη σχολή της ή τη δουλειά της.

Όταν ήπιε τον καφέ παραδέχθηκε πως όντως είχε πολύ καλύτερη γεύση.

Ενώ έπινε τον καφέ της, η Χιρόμι άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της. «Το Σπίτι της Ανν» ήταν κλειστό τις Κυριακές, όμως η Χιρόμι δίδασκε με σχέση μερικής απασχόλησης σε μια σχολή παραδοσιακών τεχνών στο Ικεμπουκούρο, άλλη μια δουλειά που της είχε παραχωρήσει η Αγιάνε.

Φεύγοντας, ο Γιοσιτάκα της ζήτησε να του τηλεφωνήσει όταν τελειώνει, για να φάνε μαζί παρέα το βράδυ. Η Χιρόμι δεν είχε λόγο να αρνηθεί.



Ήταν περασμένες εφτά όταν τελείωσε από τη σχολή. Έπιασε το κινητό και τηλεφώνησε ενώ ετοιμαζόταν να φύγει, αλλά ο Γιοσιτάκα δεν απαντούσε στο δικό του κινητό. Το άφησε να χτυπήσει για ώρα κι έπειτα έκλεισε και δοκίμασε στο σταθερό των Μασίμπα, ξανά χωρίς αποτέλεσμα.

Μήπως πετάχτηκε κάπου; Ναι αλλά δεν ξεχνάει ποτέ το κινητό του.

Έτσι κι αλλιώς η Χιρόμι θα πήγαινε σπίτι του. Δοκίμασε αρκετές φορές στη διαδρομή, εκείνος όμως συνέχιζε να μην απαντά.

Τελικά βρέθηκε έξω από το σπίτι. Κοίταξε από την πύλη και είδε το φως του καθιστικού αναμμένο. Παρ' όλ' αυτά κανείς δεν απάντησε στο τηλέφωνο, ούτε εμφανίστηκε στην πόρτα.

Ανασηκώνοντας τους ώμους, η Χιρόμι ψάρεψε το κλειδί της Αγιάνε από την τσάντα της, ξεκλείδωσε την εξώπορτα και μπήκε μέσα. Το φως του χολ ήταν αναμμένο.

Η Χιρόμι έβγαλε τα παπούτσια της και διέσχισε τον μικρό διάδρομο. Αντιλήφθηκε μια αχνή μυρωδιά καφέ. Ο Γιοσιτάκα μάλλον είχε φτιάξει κι άλλον μέσα στη μέρα.

Άνοιξε την πόρτα του καθιστικού και πάγωσε στη θέση της.

Ο Γιοσιτάκα ήταν σωριασμένος στο ξύλινο πάτωμα, ακίνητος. Από το φλιτζάνι δίπλα του το σκούρο υγρό είχε χυθεί, σχηματίζοντας μια λιμνούλα στο παρκέ.

Πρέπει να καλέσω ασθενοφόρο –ποιος είναι ο αριθμός, ο αριθμός που σου λένε να καλέσεις, εκείνος ο αριθμός; Με τρεμάμενα χέρια η Χιρόμι έπιασε το κινητό της. Όμως όσο κι αν έσπασε το κεφάλι της, δεν μπορούσε να θυμηθεί τον αριθμό.

**Από τον συγγραφέα του διεθνούς μπεστ-σέλερ
Η ΑΦΟΣΙΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΠΤΟΥ Χ
με πωλήσεις εκατομμυρίων αντιτύπων**

Μετά την ανακάλυψη του πτώματος ενός επιχειρηματία στο άδειο σπίτι του, ο πλέον πιθανός ύποπτος για τη δηλητηρίασή του είναι η όμορφη σύζυγός του. Πώς είναι δυνατόν όμως να έχει διαπράξει τον φόνο όταν την ίδια στιγμή βρισκόταν –αποδεδειγμένα– πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά;

Τα πράγματα όμως περιπλέκονται ακόμα περισσότερο... Η βασική ύποπτος φαίνεται να ασκεί ακαταμάχητη έλξη στον αστυνομικό που ερευνά την υπόθεση, τον επιθεωρητή Κουσανάγκι της Αστυνομίας του Τόκιο, ενώ εκείνος αγωνίζεται να βάλει σε τάξη μια φαινομενικά άσχετη ακολουθία γεγονότων. Όταν η ικανότητα κρίσης του δείχνει να θολώνει επικίνδυνα, η βοηθός του ζητάει τη συνδρομή ενός παλιού του φίλου: του ιδιοφυή καθηγητή Φυσικής Δρα Πουκάβα, γνωστού στους κύκλους της αστυνομίας με το προσωνύμιο "Ντετέκτιβ Γαλιλαίος", ο οποίος θα χρειαστεί να επιστρατεύσει όλη την εφευρετικότητα και ευφυΐα του προκειμένου να διαλευκάνει μια εντυπωσιακή πλεκτάνη που μοιάζει να αποτελεί το τέλειο έγκλημα...

**Ένα υπέροχα δαιδαλώδες, καταιγιστικό θρίλερ
με πρωταγωνιστή τον πλέον αινιγματικό ερευνητή
της διεθνούς αστυνομικής λογοτεχνίας.
Οι λάτρεις των καλών αστυνομικών μυθιστορημάτων
είναι βέβαιο ότι θα το λατρέψουν!**



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκoi 4, Σταθμός Λαρισης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-589-6



9 789604 615896